

der her er. Jeg kan ikke tænke mig, at der virkelig hos synderlig mange paa Rigsdagen skulde være Ønske om at blive her og undlade at drage til Christiansborg. Den Tanke maa vel derfor lægges hen som noget, der ikke har virkelig Alvor bag sig. Det kan altsaa ikke nægtes, at Benyttelsen af nærværende Bygning til Bygning for Retterne er i høj Grad afhængig af, hvornaar Rigsdagen kommer herfra, og det er ganske givet, at vi ikke kan komme herfra før til Oktober 1917. Det vilde være ganske uforvarligt at rykke ind paa Christiansborg næste Aar, saa saare Bygningen er færdig. Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Forhold, der har bevirket, at Bygningens Istandbringelse er blevet udsat, men sikkert er det, at Forholdene er saadanne, at der ikke kan være Tale om, at Rigsdagen rykker derind før 1917. Derefter kommer saa de Omdannelser, som skal til, og de øvrige Forhold vedrørende hele Retsreformens Gennemførelse, som nødvendigvis kræver Tid.

Meget tidligere end Oktober 1919 kan vel altsaa Retsreformen ikke blive gennemført, og saa er det, vi siger: Enten man nu finder Tidspunktet belejligt til Gennemførelse af den store Retsreform, eller man mener, at økonomiske Grunde forhindrer det, vil det være anbefalelsesværdigt at gennemføre vort Lovforslag om midlertidige Forandringer i Retsplejeordningen, thi den midlertidige Ordning forsvinder selvfølgelig af sig selv, naar Retsreformen træder i Kraft, og indtil den træder i Kraft, kan dog det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og andre umuligt have noget imod, at den sigtede faar sin Defensor, som slet ikke faar en saa underordnet Betydning, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds lod til at mene. Det ærede Medlem ved godt, at med de Beføjelser, denne Defensor faar, bliver han en virkelig Beskyttelse for den sigtede. Dertil kommer desuden det andet Forhold, jeg for lidt siden nævnede, en eventuel Begrænsning af Varetagtsarresttiden. Det er to gode Reforme, som meget godt kan gennemføres nu og af sig selv forsvinder, naar den fuldstændige Retsreform skal gennemføres. Men det er klart, at jeg ikke anser Gennemførelsen af dette Forslag for at være en endelig og ideel Retsordning, thi jeg ser selvfølgelig meget godt, at der kan være Fare for, at det kunde gaa ud over den anden Side af Sagen, nemlig Retssikkerheden. Naar man ønsker at beskytte den sigtede, er Hensigten dermed jo ikke at forhindre Forbrydelsers Opdagelse eller at forhindre, at Forbrydere bliver straffet. Hensigten er kun at be-

skytte den uskyldige sigtede. Men Samfundet stiller jo Krav til Retssikkerheden, det vil sige Krav om, at de Forbrydelser, som begaas, om muligt ogsaa skal opdaages, og det er klart, at naar den sigtede faar en Defensor til Hjælp, forskydes Underrettsdommerens Opgave noget, saaledes at han kun bliver Anklager og Dommer og altsaa ikke tillige Defensor. Selvfølgelig vil en Defensor kunne udøve sit Defensorat paa en saadan Maade, at han kommer til at lægge Dommeren nogle Hindringer i Vejen for den fulde Opklaring af Forbrydelsen, men vi har jo nu faaet Statspolitiet, som Dommeren kan tage i sin Tjeneste. Jeg vil ogsaa sige, at saa længe vi ikke havde dette Statspoliti, vilde der være nogen Betænkelighed ved at gennemføre vort Forslag; men efter at vi har faaet det, forekommer det mig, at Betænkelighederne ikke kan være store, og jeg anbefaler derfor det af os forelagte Lovforslag til Gennemførelse uden Hensyn til, om man kan blive enig om og finder Tidspunktet belejligt til ogsaa at gennemføre den store Retsreform.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Emil Petersen: Den ærede sidste Taler (Ellinger) sagde, at Retsreformen af 1908 stemte „vi“ imod — det skal formentlig være Højre. Her svigter Hukommelsen det ærede Medlem. I 1908 stemte samtlige Højremænd i Landstinget, der deltog i Afstemningen, for Reformen. Hvem stemte imod? Det gjorde Socialdemokraterne og de Radikale. I 1909 blev Reformen i Landstinget vedtaget enstemmigt med 37 Stemmer ved tredje Behandling. Ved eneste Behandling var der 33, der stemte for, medens 5 stemte imod, og blandt disse var der ingen Højremænd. I Folketinget i 1908 svarede Højre ved tredje Behandling: Stemmer ikke. Ved eneste Behandling den 22. Maj 1908 var der 67, der stemte for Reformen, og 33, der stemte imod den, medens 2 sagde: Stemmer ikke, og 10 var fraværende. Og blandt dem, der stemte for Reformen, var Ellinger, Dinesen, Hammerich, H. L. Møller, Wenzel Neergaard og Johan Knudsen. Birck svarede: Stemmer ikke, og nogle enkelte Højremænd var fraværende. Saaledes faldt Afstemningen, saa det ærede Medlem maa ikke sige, at han intet Ansvar har for Reformen af 1908 og 1909, thi det ærede Medlem har selv stemt for den ved eneste Behandling.